

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/284/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221543
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221543.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dany Kálnayovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6C/795/2012-68 zo dňa 19. septembra 2014 a o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 6C/795/2012-87 zo dňa 14. novembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 14. 11. 2014 č. k. 6C/795/2012-87 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení § 1, § 2, § 3 ods. 1, písm. d/, § 6, § 17, § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení účinnom k 27. 09. 2012, ustanovenia § 9 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona v znení účinnom v čase začatia tohto konania a ustanovení § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01. 07. 2010. Uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu zo dňa 27. 09. 2012 domáhal od žalovaného zaplata sumy vo výške 3.258,02 eur titulom škody (643,- eur nemajetková ujma + 3.215,02 eur majetková škoda), ktorá škoda jej vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky, a to v exekučnej veci vedenej na tom súde medzi oprávnenou: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a povinným: Zdenko Lavu, pretože súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Nové Zámky. Prijatím tejto žiadosti došlo k založeniu zákonnej povinnosti tohto súdu sa zaoberať danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci v zákonom ustanovenej dobe. Podľa Exekučného poriadku bol exekučný súd povinný o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnúť do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Exekučný súd však rozhodol až dňa 19. 07. 2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, tzn. že k rozhodnutiu o žiadosti udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 179 dní). Tieto skutočnosti považuje navrhovateľ za nesprávny úradný postup jednak preto, že nebolo vydané rozhodnutie v zákonom stanovenej dobe, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a bol

vykonaný úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, v dôsledku čoho mu vznikla materiálna škoda a nemajetková ujma.

Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 5Er/163/2011 súd zistil, že dňa 10. 02. 2011 súdny exekútor doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. vo veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti povinnému: U. Q. o vymoženie 665,22 eur s príslušenstvom. Dňa 14. 02. 2011 vydal exekučný súd uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. Toto uznesenie nebolo napadnuté odvolaním oprávneného. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia súd exekúciu zastavil.

Súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ sa domáhal náhrady škody, a to jednak 643,- eur nemajetková ujma a 3.215,02 eur majetková škoda, a to podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré škody podľa jeho tvrdenia mu mali vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného a postupu Okresného súdu Nové Zámky ako exekučného súdu vo vyššie uvedenej exekučnej veci.

V odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že pojem nesprávneho úradného postupu zákon vymedzuje len uvedením príkladov, čo sa má považovať za nesprávny úradný postup, avšak úradný postup spravidla nie je možné právnym predpisom upraviť do najmenších podrobností tak, aby zahŕňal všetko, čo je potrebné pri výkone verejnej moci. Všeobecne možno nesprávnosť úradného postupu charakterizovať ako porušenie postupu stanoveného právnymi normami. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou tých orgánov (ktoré zákon uvádza) než rozhodovacou činnosťou.

Škodu vo všeobecnosti treba chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Nemajetková ujma je ujma, ktorá sa v majetkovej sfére poškodeného síce neprejavuje, ale prejavuje sa v rôznych skutočnostiach pre poškodeného negatívnych.

Pojem príčinnej súvislosti občiansky zákonník nijako nevymedzuje, a preto ju treba chápať ako súhrn príčin, ktoré viedli k určitému výsledku, teda ku vzniku škody. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t. j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda.

Poukázal na to, že Exekučný poriadok stanovuje len lehotu na vydanie poverenia, nie však na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Mylný je teda názor navrhovateľa o tom, že 15-dňová lehota sa vzťahuje aj na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Zo znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase začatia predmetnej exekučnej veci, nie je možné vyvodiť záver, že lehota na vydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie je 15 dní. Je aj logické, že takúto lehotu zákonodarca súdu nestanovil, pretože ak súd musí zistiť, či existuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, je potrebné aby si mohol zadovážiť potrebné listiny a na ich základe vydať uznesenie, k čomu však je potrebné poskytnúť mu primeraný časový priestor. Ak by zákonodarca túto lehotu stanovil aj pre vydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia znenie ust. § 44 ods. 2 by zrejme bolo iné, aké bolo v čase začatia predmetného exekučného konania.

Mal za to, že žiaden nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zo strany exekučného súdu (Okresného súdu Nové Zámky) vo veci sp. zn. 5Er/163/2011 uskutočnený nebol a ani nezákonné súdne rozhodnutie nebolo vydané, preto v dôsledku neexistujúceho nesprávneho úradného postupu a neexistujúceho nezákonného súdneho rozhodnutia a v príčinnej súvislosti s ním navrhovateľovi žiadna škoda nevznikla.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, keď v konaní úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože ich nevyčíslil.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať

pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolania boli podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 OSP) proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením pri splnení podmienok podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal rozhodnutia v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaniach (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu a uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

Podľa § 4 ods. 1, písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (ods. 2).

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 44 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (účinný od 01. 07. 2010):

(1) Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

(2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu

na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodniam napadnutého rozhodnutia, vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 179 dní.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Úlohou odvolacieho súdu bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia uvedené súdom prvého stupňa.

Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 10. 02. 2011 a o tejto žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 14. 02. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Toto uznesenie nebolo napadnuté odvolaním oprávneného. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia, súd exekúciu zastavil. Ak teda súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 14. 02. 2011, rozhodol tak v 15-dňovej lehote a súd prvého stupňa správne konštatoval, že nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním až 179 dní od jej podania.

K námietke žalobcu spočívajúcej v tom, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť vznik nesprávneho úradného postupu v podobe priet'ahov v konaní, odvolací súd súhlasí uvádza, že je dôvodná, lebo toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013 a nie je možné aplikovať toto znenie na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. V nadväznosti na toto konštatovanie však odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, že sa riadi priamo aplikáciou § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ale okolnosti špecifikované v tomto zákonnom ustanovení v novelizovanom znení uvádza len ako príklad pre rozhodnutie o uplatňovanom nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a rozdiel v právnej úprave od novely zákona.

Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver prečo tak rozhodol a vysvetlil rozdiel právneho stavu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase rozhodovania v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustálenú judikatúru rozhodovacej činnosti súdov poukázal na konkrétne rozhodnutia, ktoré obdobné prípady riešili a z úradnej povinnosti skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Tvrdenie odvolateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie omeškanie viac ako 179 dní, nebolo preukázané a toto tvrdenie i odvolací súd považuje za nepravdivé. V danej veci i odvolací súd je toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie žalobcu v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie navrhovateľa, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02). Žalobca mal možnosť proti uzneseniu exekučného súdu v

danej veci podať opravný prostriedok, čo nevyužil, exekučný súd následne uznesením exekučné konanie zastavil, vec je právoplatne skončená. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácii, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil. a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať "zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať" za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/0 I). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (žalobcu) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999, z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zřejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver súdu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

K druhému výroku tohto rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa dňa 14. 11. 2014 vydal uznesenie č. k. 6C/795/2012-87, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť, aby v lehote 3 dní od

právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur podľa položky č. 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu odvolania urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, ktoré tvorí súdny spis a rovnopisu tohto odvolania doručovaného žalovanej v sume 3,- eurá podľa položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a zároveň navrhovateľa poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie v časti o vyrubení súdneho poplatku v sume 20,- eur za odvolanie. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého "za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy". Zdôraznil, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1, písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Zároveň poukázal na to, že Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatkov za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012). Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil bez náhrady a ak tento postup prvostupňový súd nevyužije, aby napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Odvolací súd odvolaniu navrhovateľa nevyhovel z dôvodu, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu,

ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď navrhovateľovi vyrubil súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. za odvolanie zo dňa 28. 10. 2014 podané proti rozsudku súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. oslobodené od poplatku, avšak od 01. 10. 2012 bolo predmetné ustanovenie zrušené. Keďže odvolacie konanie v danej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 28. 10. 2014), ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 29. 10. 2014, nemožno na odvolacie konanie aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1, písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb.), ale ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov účinné v čase začatia odvolacieho konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku výrokovej časti tohto rozsudku a uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 14. 11. 2014 č. k. 6C/795/2012-87 podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Úspešný odporca si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh), a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.